

at man kan sige: Nu ligger Sagen klar for alle, nu kunne vi dømme klart derom, nu er der ikke mere noget som helst at tvivle om. Jeg forbeholder mig at afvente, hvad der kan fremkomme fra anden Side, og navnlig kunde jeg ønske, at der paa en eller anden Maade blev givet Rigsdagen Lejlighed til selv ved et Udvalg, eller hvorledes man nu vilde tænke sig det, at anstille nøjere Undersøgelser for at komme fuldstændig til Bunds i denne Sag. Det er jo en meget alvorlig Sag, det kan ingen se bort fra. Det er altid alvorligt, naar der gribes ind mod et Menneske, og han som Embedsmand bliver afskediget. Navnlig bør det blive klart, om den højtærede Justitsminister har gjort sig tilstrækkelig Umage for at faa konstateret, om den subjektive Overbevisning, han er naaet til angaaende Dr. Muus, hvilede paa et tilstrækkeligt objektivt Grundlag. Jeg fik ikke det Indtryk af den højtærede Ministers Redegørelse, at han virkelig havde gjort sig tilstrækkelig Umage for at komme til objektiv Klarhed over, om det nu forholdt sig saaledes, som han mente. Der er selvfølgelig ingen, der vil forlange, at den højtærede Justitsminister skal udtale sig mod sin Overbevisning; end sige, at han skal anfægge falsk Vidneforklaring eller falsk Ed, hvad det nu var, den højtærede Justitsminister sagde i den Henseende, men man kan forlange af Ministeren, at han gør alt for at komme til Klarhed over, om hans Opfattelse er rigtig, inden han foretager et saadant Skridt, som der her er Tale om.

Jeg skal ikke gaa stærkt i Detailler med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad det er, Dr. Muus har gjort. Jeg skal kun sige, at efter hvad der er kommet frem, kan jeg ikke erkende, at der foreligger fuldt tilstrækkelig Grund til at hævde, at Dr. Muus har handlet med Forsæt for at dække over en Kollega eller for at skaffe en Kollega en Stilling. Det staar snarere saaledes for mig, at han har handlet af Uagtsomhed eller været mindre paapasselig. Det bør selvfølgelig dadles, men om denne Uagtsomhed har været saa grov, at den nødvendigvis maatte medføre Mandens Afsked paa graat Papir, er jeg, som sagt, ikke helt klar over endnu. Jeg haaber, der kan blive Lejlighed til at faa nye Oplysninger. Forholdet er jo — saaledes er det i alt

Fald hidtil fremstillet —, at Dr. Muus fra mange Sider, jeg kan næsten sige fra alle Sider, anerkendtes som en Mand, der var opfyldt af Reformiver paa mange Omraader og paa adskillige af disse havde gjort et stort Arbejde for at reformere vort forældede Medicinalvæsen. Bortset fra den Maade, hvorpaa Dr. Muus i sin Tid gled ind i sin Stilling, ved jeg ikke af, at der er rettet eller har kunnet rettes stærke Angreb mod ham. Det, Ministeren anførte i sin Tale før, var i Virkeligheden kun Smaa-ting, som der ikke kan tillægges nogen Betydning.

Hvis det er saaledes, at Dr. Muus ved den Optræden, han har vist, virkelig har gjort sig kvalificeret til Afskedigelse, forekommer det mig mærkeligt, at Ministeren gaar til at afskedige ham med Pension. Den Fortolkning, den højtærede Minister stillede op før, er maaske fyldestgørende, men jeg tror, man ogsaa kan se Sagen fra en anden Side, og for den almindelige Bevidsthed vil det stille sig saaledes, at naar en Mand afskediges af saa graverende Grunde som dem, den højtærede Minister har tilkendegivet i sin skriftlige og mundtlige Redegørelse, er det mærkværdigt, at han samtidig afskediges med Pension. Man kunde i hvert Fald have ladet Pensions-spørgsmaalet afgøre ved Domstolene for at faa konstateret, om Afgørelsen var rigtig, det andet bliver let vilkaarligt. Jeg mener, at Rigsdagen kan forlange at faa fuld Besked paa alle de herhen hørende Forhold, og jeg kan, som jeg sagde før, ikke erkende, at vi have faaet fuld Besked.

Sagen har for mig naturligvis en ikke ringe Betydning, men dog synes jeg, at den ikke har saa stor Betydning, som den Opmærksomhed, den har vakt, skulde lade formode. Vi Socialdemokrater formaa alt Fald ikke overfor en saadan Afskedigelse at hæve os til en saa exceptionel Højde som den, andre ærede Medlemmer svæve i. Der sker desværre saa mange Afskedigelser i vort Samfund af Folk, som derved blive betydeligt daarligere stillede, end Dr. Muus vil blive det, uden at man fra den Side, som nu raaber højest og er mest indigneret, føler Anledning til at udtale nogen Indignation. Der er Afskedigelser, som ere forekomne den almindelige Befolkning haar-rejsende og brutale, uden at man fra den